

Sygn. akt V ACz 1018/17

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący SSA Jadwiga Galas

Sędziowie: SA Irena Piotrowska

SA Aleksandra Janas (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2017 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. B. (B.)

przeciwko (...) w U. (Niemcy)

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda K. B.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 12 stycznia 2017r. w sprawie XIV GC 615/16

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

SSA Aleksandra Janas SSA Jadwiga Galas SSA Irena Piotrowska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił pozew, powołując się na art. 4, 7 i 25 ust. 1 w związku z art. 63 ust 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012r. w sprawie jurysdykcji, uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona).

Powód w zażaleniu podniósł, iż w formularzu pozwu o wydanie europejskiego nakazu zapłaty wskazał jako podstawę prawną jurysdykcji art. 5 lit. C Rozporządzenia Rady WE 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych. Argumentował przy tym, że zobowiązanie pozwanego polegało na konieczności zapłaty na jego rzecz wynagrodzenia, a siedziba i rachunki powoda mieszczą się na terytorium RP, a zatem wykonanie zobowiązania pozwanego miało nastąpić na terytorium RP.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione, a rozstrzygnięcie objęte zaskarżonym postanowieniem, pomimo błędnie przytoczonej podstawy prawnej, jest prawidłowe.

Zgodnie z art. 66 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona) przepisy tego rozporządzenia mają zastosowanie wyłącznie do postępowań sądowych wszczętych w dniu 10 stycznia 2015 r. lub po tej dacie. Jako, że pozew w niniejszej sprawie wpłynął w dniu 2 lipca 2014r. (data stempla pocztowego na kopercie k.108), przywołane rozporządzenie nie miało zastosowania w niniejszej sprawie.

Jurysdykcję sądu w sprawach o wydanie europejskiego nakazu zapłaty określa art. 6 Rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, odsyłając w tym zakresie do obowiązującego w dniu wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie Rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 20 grudnia 2000r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych.

Zasadą przewidzianą w art. 2 ust 1 rozporządzenia 44/2001 jest, iż osoby mające miejsce zamieszkania (w przypadku osób prawnych siedzibę, główny organ zarządzający lub główne przedsiębiorstwo – art. 60 rozporządzenia) na terytorium Państwa Członkowskiego mogą być pozywane przed sądy tego Państwa Członkowskiego. Art. 5 Rozporządzenia 44/2001, na który powód się powołuje stwarza jeden z wyjątków od tej zasady, a mianowicie zgodnie z pkt 1) art. 5 osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego może być pozwana w innym Państwie Członkowskim:

a) jeżeli przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenia wynikające z umowy – przed sąd miejsca gdzie zobowiązanie zostało wykonane lub miało być wykonane;

b) w rozumieniu tego przepisu – o ile co innego nie zostało uzgodnione- miejscem wykonania umowy jest:

- w przypadku sprzedaży rzeczy ruchomych – miejsce w Państwie Członkowskim, w którym rzeczy te zgodnie z umowa zostały dostarczone albo miały zostać dostarczone;

- w przypadku świadczenia usług – miejsce w Państwie Członkowskim, w którym usługi zgodnie z umową były świadczone albo miały być świadczone

c) jeśli lit. b) nie ma zastosowania, wówczas stosuje się lit. a).

Przytoczoną regulację należy wyklądać w ten sposób, że pkt b) zawiera definicję legalną przywołanego w pkt a) pojęcia miejsca wykonania umowy, przy czym definicja ta odnosi się tylko do wyraźnie wymienionych typów umów, a mianowicie umów sprzedaży rzeczy ruchomych i umów o świadczenie usług. W przypadku tych typów umów miejscem wykonania umowy jest miejsce wykonania tzw. zobowiązania charakterystycznego (dostarczenia towarów lub spełnienia usługi), bez względu na rodzaj roszczenia dochodzonego w sprawie. Innymi słowy w przypadku umów o sprzedaż rzeczy ruchomych lub świadczenie usług, strona dochodząca zapłaty za towar lub usługę, nie może wiązać jurysdykcji z miejscem, w którym miała nastąpić zapłata jako miejscem wykonania zobowiązania przez pozwanego – dla tych rodzajów umów miejscem wykonania umowy jest zawsze miejsce określone w art. 5 pkt 1 b) Rozporządzenia 44/2001 (por. System prawa handlowego, Międzynarodowe prawo handlowe, red. W. Popiołek, C.H. Beck 2013, str. 824-826).

Niewątpliwie umowa będąca przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest umową o świadczenie usług, pozwany nie ma w rozumieniu art. 60 Rozporządzenia miejsca zamieszkania w Polsce, a miejsce wykonywania usługi, a zatem miejsce wykonania umowy w rozumieniu art. 5 pkt 1 b) Rozporządzenia 44/2001 również nie znajdowało się na terenie Polski.

Na skutek sprzeciwu wniesionego przez pozwanego od europejskiego nakazu zapłaty sprawa została skierowana do postępowania zwykłego. Zgodnie z art. 24 Rozporządzenia 44/2001 gdyby pozwany po wniesieniu sprzeciwu wdał się w spór co do istoty sprawy sąd polski uzyskałby jurysdykcję do rozpoznania sprawy (por. wyrok Trybunału

Sprawiedliwości z dnia 13 czerwca 2013, C-144/12, (...)). Niemniej pozwany już w sprzeciwie podniósł zarzut braku jurysdykcji, co skutkowało odrzuceniem pozwu (art. 1099 § 1 k.p.c.).

W tych warunkach Sąd Apelacyjny w oparciu o przepis art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie.

--	--

SSA Aleksandra Janas SSA Jadwiga Galas SSA Irena Piotrowska